

Hobolux

Schrijver: Jorn Lingier
Coverontwerp: AI
ISBN: 9789465465227
2026
© jornlingier

Voorwoord

Hobolux

Drievrienden.

Eéndroom.

En een restaurant dat nét iets te snel succesvol wordt.

Wanneer Wardje, Ellie en Paul hun eigen zaak openen, willen ze maar één ding: bewijzen dat ze het kunnen. Wat begint als een charmant, wat chaotisch dorpscafé groeit onverwacht uit tot een hype. Bussen vol gasten, mysterieuze investeerders en geld dat sneller binnenkomt dan ze ooit hadden durven dromen.

Maar achter het succes schuilt een systeem dat te mooi lijkt om waar te zijn.

Wanneer de vrienden ontdekken dat hun restaurant meer serveert dan stoofvlees en spaghetti, komen ze terecht in een wereld van witwaspraktijken, georganiseerde misdaad en gevaarlijke keuzes. Vluchten? Bekennen? Of zelf het spel meespelen?

Met humor, spanning en een flinke dosis zelfspot vertelt

Hobolux het verhaal van vriendschap, naïviteit, morele twijfel en tweede kansen.

Soms is de grootste vraag niet hoe je rijk wordt...
maar hoe je er weer uit raakt...

Hoofdstuk 1 – Drie dromers

De drie vrienden hadden al langer hetzelfde gevoel: ze hadden geen zin om hun hele leven te slaven voor een baas. Niet omdat ze lui waren, oké, Paul was dat soms wel, maar omdat ze het idee haten dat je elke ochtend opstaat om iemand anders rijk te maken, om dan 's avonds moe thuis te komen en te denken: waar ben ik eigenlijk mee bezig?

Ellie was 23 jaar, blond, slank, groene ogen, het soort ogen waar mensen net iets te lang in blijven kijken en zich daarna afvragen waarom ze dat deden. Ze had een gezicht dat tegelijk lief en gevaarlijk kon zijn: als ze glimlachte wilde je haar iets aanbieden, als ze haar wenkbrauw optrok wilde je spontaan sorry zeggen. Maar het was vooral haar uitstraling die opviel. Ellie had dat ongrijpbare “iets”. Een je-ne-sais-quoi waar mannen op vastliepen alsof ze hun verstand even kwijt waren. Niet op een vulgaire manier, niet omdat ze zich erop toelegde. Het was gewoon... Ellie. Alsof ze per ongeluk geboren was met een soort natuurlijk charisma waar anderen cursussen voor moesten volgen.

Ze was het type vrouw waarvan mensen zeggen: “Die gaat later sowieso een rijke man trouwen.”

Maar Ellie vond rijke mannen meestal saai. En arme mannen meestal vermoeiend.

Ze kon makkelijk een vriendje houden, als ze dat zou willen. Maar Ellie was geen vrouw die haar leven liet draaien rond iemand anders. Ze had genoeg van die relaties waar je als vrouw “begrip” moet tonen voor een man die nog niet begrijpt dat zij zijn moeder niet is.

Ellie was slim. Niet schoolslim op een irritante manier, maar praktisch slim. Zij was degene die op café al eens stiekem naar de prijzen keek en dacht: amai, 3 euro 20 voor een cola? Jullie zijn zot. Zij was ook degene die in een groep altijd doorhad wat er écht speelde.

Paul kon een uur zeveren dat alles in orde was, maar Ellie hoorde aan één zucht al dat hij stress had. Wardje kon stoer doen over zijn “culinaire visie”, maar Ellie wist: die is gewoon hongerig.

Ze had een stijlgevoel dat bijna eng was. Alles wat ze droeg, zag er goed uit. Zelfs een simpele jeans en trui. En nee, dat was niet omdat het duur was. Het was omdat Ellie wist hoe je iets moest dragen. En toch... had ze iets zacht.

Ze kon fel zijn, scherp, een mond die iemand kon fileren zonder een mes te gebruiken, maar als iemand écht in de put zat, was Ellie degene die er als eerste naast ging zitten. Zonder veel woorden. Met een blik die zei: ik ben er.

Ze hield ook van controle. Niet omdat ze bazig was, maar omdat ze geleerd had dat chaos altijd duur eindigt. Ellie had al te veel mensen zien improviseren tot alles kapot ging. Ze wilde vooruit. Ze wilde bouwen. Ze wilde niet eindigen als “nog iemand” die klaagt over haar job maar niks doet.

En daarom was Ellie misschien wel de gevaarlijkste van de drie.

Want Paul had praatjes.

Wardje had dromen.

Maar Ellie? Ellie had discipline.

Paul was 26, sportief gebouwd, met het soort lichaam waarvan mensen automatisch aannemen dat hij vaak gaat lopen of fitnessen. In werkelijkheid was dat maar half waar. Paul sportte vooral omdat hij wist dat het effect had: op zichzelf, op anderen en op hoe serieus mensen hem namen. Hij was niet dom. Integendeel.

Paul was slim op een gevaarlijke manier: niet de soort slim die wiskunde oplost, maar de soort slim die het leven oplost. Hij had een fluwelen tong, een lach die vertrouwen gaf, en een manier van praten waardoor mensen het gevoel kregen dat ze zijn vriend waren... zelfs als ze hem pas drie minuten kenden.

Paul had het talent om dingen gedaan te krijgen zonder zelf veel te doen.

Niet omdat hij lui wás (oké, soms wel), maar omdat hij begreep hoe de wereld werkte: wie goed praat, hoeft niet altijd hard te werken. En als je hard moet werken, moet je zorgen dat iemand anders het niet ziet.

Hij sleurde zich elke dag met tegenzin naar zijn job in de telefoonwinkel. Luisteren naar de zoveelste klant die het verschil tussen een E-mail en een tekstbericht niet kende, deed iets met een mens. Zijn titel was “sales manager”, maar in zijn hoofd heette het: infodesk voor bejaarden die niet mee kunnen met de tijden.

Een typische dag in zijn leven bestond uit:

Iemand die zijn pincode op een post-it schrijft en dan zegt dat hij “gehackt” is,¹

Een vrouw die haar gsm in de wasmachine gestoken heeft “maar toch garantie wil” of een man die kwaad wordt omdat zijn smartphone niet reageert... terwijl de telefoon uit staat.

Toen hij jonger was, lag zijn ambitie hoger. Paul had zichzelf een leven voorgesteld met vrijheid, avontuur en “iets eigen”. Hij had nooit gedacht dat hij op zijn 26ste zou uitleggen hoe je een app installeert terwijl iemand hem “jongeman” noemt.

Maar Paul had nog iets. Iets wat hij aan niemand vertelde. Zelfs niet aan Wardje.

Paul was stiekem verliefd op Ellie. Iets Waarover hij zelf zichzelf over voorloog Niet zo’n oppervlakkige verliefdheid van: amai, knap wijf. Nee. Veel erger. Die soort verliefdheid die je niet kiest. Die komt vanzelf. Stil. Langzaam. Tot je plots beseft dat je het al jaren meedraagt.

Maar hij zou het nooit toegeven.

Niet omdat hij bang was voor haar reactie... maar omdat hij bang was voor wat het zou veranderen.

Soms betrapte hij zichzelf erop dat hij naar haar keek als ze niet oplette. Dan voelde hij iets zachts in zijn borst en dacht hij snel aan iets anders. Aan werk. Aan geld.

Want verliefd zijn was mooi... maar in zijn situatie ook gevaarlijk.

En dus bleef het zijn geheim.
Zijn enige zwakte.
En misschien, ooit... Zijn ondergang.

Eduard noemde zichzelf Eduard wanneer hij indruk wilde maken, bijvoorbeeld op een meisje in een bar of op een ober in een chic restaurant. Maar iedereen die hem écht kende, wist dat hij gewoon Wardje was. Wardje was begin dertig, ietwat mollig, met wangen alsof hij altijd net iets te veel plezier in het leven had. Hij had ook de energie van iemand die nooit volledig volwassen was geworden. Zo'n man die met een brede glimlach op zijn gezicht door het leven wandelt, zelfs als hij eigenlijk problemen heeft.

En Wardje had problemen.

Niet op het niveau van schuldeisers of een strafblad (meestal toch niet), maar wel op het niveau van: elke maand opnieuw was zijn geld op zonder dat hij wist waar het heen gegaan was. Wardje had een speciale gave: hij kon honderd euro uitgeven zonder dat hij iets nuttigs in zijn handen had. "Oei," zei hij dan. "Dat is precies rap gegaan."

Hij was een flierefluiter van het zuiverste soort. Een charmante losbol, altijd klaar voor een grap, altijd klaar voor een pint, altijd klaar om iemand beet te nemen.

Als je Wardje meenam op stap, kon je twee dingen verwachten: je ging lachen tot je buik pijn deed, je ging je achteraf afvragen hoe je in godsnaam in bepaalde situaties terecht gekomen was.

Wardje was namelijk iemand die chaos aantrok. Niet omdat hij slechte intenties had, integendeel, maar omdat hij het leven beschouwde als een buffet: alles eens proberen, en als het misloopt... dan zien we wel.

Zijn passie was eten. En het liefst in de betere restaurants, waar ze dingen serveren die je amper kan uitspreken. Wardje kon met een ernstig gezicht zeggen: "Die cuisson was niet perfect." Of: "Er zat te weinig aciditeit in de beurre blanc."

Alsof hij een Michelininspecteur was.

In realiteit kon Wardje zelf net genoeg koken om niet te verhongeren: instant noedels, diepvriespizza's, en op goede dagen een omelet die hij "culinair" noemde omdat hij er een scheut melk in deed.

Maar ondanks al zijn gebreken, zijn chaos, zijn eeuwige kinderlijkheid, was Wardje iets wat zeldzaam is: loyaal.

Wardje was de eerste die kwam als je hem nodig had. De eerste die je verdedigde als iemand iets over je zei. De eerste die met een plan mee ging, zelfs als het plan totaal krankzinnig was.

Als Ellie ergens mee zat, was Wardje degene die haar aan het lachen kreeg.

Als Paul het niet meer zag zitten, was Wardje degene die hem een pint gaf en zei: "Rustig, jongen. We fixen dat."

Wardje's hart zat op de juiste plaats. Alleen lag het soms een beetje in de weg van zijn verstand. Hij was het soort vriend dat je leven niet noodzakelijk eenvoudiger maakt...

Maar wel beter. En daarom was hij, ondanks alles, onmisbaar.

Want Paul kon praten.

Ellie kon plannen.

Maar Wardje? Wardje kon verbinden.

Iedereen kende Wardje en Wardje kende iedereen, of zo leek het toch.

Op een dag, het was Wardje die het idee op tafel gooide, hadden ze genoeg van het klagen en het dromen. "Jongens," zei hij, met zijn mond halfvol want hij at altijd, zelfs tijdens gesprekken. "We moeten eens iets doen. Iets van ons eigen."

Paul grijnsde. "Ja, een eigen zaak. Dan kunnen we zeven op zeven werken voor onszelf in plaats van voor een baas. Topplan."

Ellie keek hem droog aan. "Als we failliet gaan, zal het wel voor onszelf zijn ja."

Toch begonnen ze te praten. Eerst lacherig, daarna ernstiger. Tot het plan plots echt werd.

Maar zoals bij elk groot idee kwam daarna de harde realiteit: geld.

En dus deden ze iets wat elke toekomstige ondernemer met grootse dromen vroeg of laat moet doen: ze maakten een lijst. Niet alleen van hun cash geld, maar ook van alles wat ze konden verkopen om extra startkapitaal binnen te halen.

Een inventaris van hun leven.

Paul trok vakjes op een blad papier alsof hij plots accountant was geworden. Een slechte accountant, maar toch. “Oké,” zei hij, “cash, spaarrekening... en dan verkoopbare spullen.”

Wardje sprong er meteen op alsof hij een rommelmarkt ruikte.

“Ik heb een PlayStation,” zei hij enthousiast. “En een televisie. En een airfryer. En een mountainbike.”

Ellie keek hem aan. “Jij hebt een mountainbike?”

Wardje knikte fier. “Ja. Ik ben één keer gaan fietsen. Dan heb ik besloten dat ik vooral een eetmens ben.”

Paul schreef het op en zuchtte.

“Oké,” zei hij. “Ellie?”

Ellie had natuurlijk het meeste cash. Niet omdat ze rijk was, maar omdat Ellie spaarde. Ellie kocht geen rommel. Ellie dacht vooruit. Maar daardoor had ze ook het minste prullerijen om te verkopen. “Ik heb niet veel rommel,” zei ze. “Maar ik heb wel spaargeld.”

Wardje floot bewonderend. “jij bent precies een volwassen persoon.”

Ellie glimlachte. “Iemand moet het zijn.”

Paul keek naar haar en vroeg voorzichtig: “Kleren? Handtassen? Schoenen?”

Ellie’s blik schoot meteen naar hem alsof ze hem met haar ogen kon doden.

“Mijn garderobe raakt niemand aan,” zei ze. “Dat is geen kapitaal, dat zijn collectors items.”

Paul slikte. “Oké. Duidelijk.”

Toen alles opgeteld was, viel er een stilte.

Het bedrag onderaan het blad zag er zielig uit. Beschamend zelfs. Ze hadden gedacht dat het nog iets zou voorstellen. Dat het “wel meeviel” als je drie mensen samen gooid

Zelfs als ze alles van iedereen samen namen, en zelfs als Wardje zijn PlayStation verkocht en Paul zijn 'sportieve' imago... was het nog altijd een flauw startkapitaal.

Ellie zei het zoals het was:

"Dit is niks."

Paul probeerde toch nog een lachje. "Oké... we zijn dus ondernemers in spé."

Wardje knikte enthousiast. "Ja!"

Ellie zuchtte diep.

"Maar wel ondernemers met het budget van een studentenkot," zei ze.

En toch... ondanks dat. Ondanks de armoede op papier. Ondanks de schrik voor wat komen ging. Voelde het voor het eerst alsof ze echt leefden.

Want dromen is goedkoop. Maar plannen maken... dat kost lef.

Ze keken nog een laatste keer naar het papier met hun "startkapitaal". Het getal staaarde hen aan als een slechte grap. Ellie schoof het blad weg. "Oké," zei ze, "we hebben weinig geld. Maar geld alleen beslist niet of iets lukt." Paul grijnsde. "Ah nee? Dat is nieuw voor mij."

Wardje trok zijn schouders op. "We kunnen toch creatief zijn. Mensen beginnen soms een bedrijf met niets." Ellie knikte. "Ja, en die mensen slapen vervolgens drie jaar niet."

Paul nam een slok van zijn pint en keek naar zijn vrienden. Even was hij weer serieus.

"Maar wat willen we eigenlijk doen?" vroeg hij. "Echt doen?"

Daar waren ze nog niet uit. Ze wisten alleen wat ze níét wilden: de sleur. De baas. De klok. De stress voor een loon dat je nauwelijks deftig deed leven. Maar wát ze wél wilden... dat was nog vaag. Wardje droomde luidop van een restaurant. Van koken. Van borden die er chic uitzagen. Van mensen die hem 'chef' zouden noemen met respect.

Paul wilde vooral vrijheid. Een zaak waar hij zijn charme en zijn verkoopskills kon gebruiken zonder dat hij nog één keer moest uitleggen waar de simkaart in moest.

Ellie wilde iets van haarzelf. Iets waar ze trots op kon zijn. Waar ze haar smaak en haar stijl kwijt kon. Maar de richting... het plan... de concrete invulling...

Dat hing nog ergens in de mist. Tot Paul plots iets zei dat alles deed kantelen.

“Eigenlijk,” zei hij, alsof het hem pas nu te binnen schoot, “is er nog dat gebouw van mijn bompa.”

Ellie keek op. “Welk gebouw?”

Paul glimlachte. “Bompa Bob zijn café.”

En nog voor ze het goed en wel beseften, waren de vage dromen ineens niet meer zo vaag.

Er was een plek. Een gebouw dat leeg stond.

Een oud bruin café waar Paul als kind rondgelopen had.

En misschien — heel misschien — was dat de sleutel.

Die avond lag ieder van hen in zijn eigen bed.

Wardje staaarde nog een tijdje naar het plafond en zag in gedachten al een druk restaurant vol tevreden klanten. Paul maakte in zijn hoofd lijstjes van alles wat geregeld moest worden. Ellie glimlachte bij de gedachte aan een zaak die eindelijk van hen zou zijn.

Uiteindelijk vielen ze één voor één in slaap, elk in hun eigen huis, elk met dezelfde droom.

Een avontuur dat nog moest beginnen.

Hoofdstuk 2 – Het café tussen de velden

Paul had het gebouw al jaren in zijn hoofd zitten. Niet als een plan. Niet als iets concreets. Eerder als een herinnering met muren. Een plek waar zijn jeugd hing te dampen in de geur van bier en oude sigaretten, waar houten stoelen kraakten alsof ze mee wilden praten, en waar elke hoek wel een verhaal had. Het café van Bompa Bob.

Een oud bruin café, net buiten het dorp. Niet op het gezellige gemeenteplein, niet naast de kerk of tegenover de bakker. Nee, Bob had zijn zaak ooit gezet waar je het niet verwacht: tussen de velden, langs een rustige baan waar vooral tractoren reden, wielertoeristen vloekten en waar je 's avonds het verschil hoorde tussen stilte en echte stilte.

Paul had zich als kind vaak afgevraagd waarom zijn bompa dat ooit zo had gekozen.

“Bompa,” had hij gevraagd, “waarom hier?”

Bob had dan gelachen en gezegd: “Omdat je in het dorp ruzie krijgt met de buren, jongen. Hier moet je alleen ruzie maken met de wind.”

Het café was vroeger een vaste stop voor alles wat onderweg was: boeren na het werk, jagers op zondagmorgen, fietsgroepen die er “ééntje” kwamen drinken en er daarna drie dronken, en vrachtwagenchauffeurs die de weg door de velden gebruikten als sluiproute.

Het was niet chique. Maar het was echt.

Paul had er als kind uren doorgebracht terwijl zijn ouders aan de toog stonden. Gezellig. Net iets té gezellig. Het soort avonden waarop volwassenen ineens allemaal luid lachen om moppen die kinderen niet snappen, en waarop “één laatste” nooit de laatste blijkt.

En Paul? Die vond het heerlijk. Hij kende het gebouw van binnen en van buiten.

De drankenkelder, waar hij stiekem af en toe een cola dronk alsof het gestolen wijn was. Het waren zware glazen flessen, ouderwets, met doppen waar je een goede opener voor nodig had. Cola smaakte nergens zo goed als in het geheim.

De kleine keuken, met gevulde koelkasten. Niet met gezond eten, nee. Met lekkernijen. Kaasblokjes, salami, soms zelfs een potje préparé. Dingen die hij “moest proberen” omdat dat zagezegd belangrijk was voor zijn ontwikkeling.

Het café zelf stonk naar bier en sigaretten. Niet op een vieze manier, maar op een nostalgische manier. Het soort geur dat je later, als volwassene, ruikt en dan spontaan denkt: amai, vroeger was alles simpeler.

En boven, op de eerste verdieping, was er een klein appartement met drie slaapkamers. Een oud, versleten salon, een sofa die zijn beste tijd gehad had.

Daar sliep Paul als zijn ouders weer eens bleven plakken tot de vroege uurtjes. Hij vond dat nooit erg.

Honger? naar de keuken.

Dorst? naar de kelder.

Gewoon goesting? er stond altijd in de kast wel ergens een voorraad chocolade of koekjes, “voor het café”.

Het voelde als vrijheid.

Het pand stond nu al jaren leeg. Niet volledig vervallen, maar wel vergeten. De buitenmuur was verweerd door regen en wind, de ramen vuil, en het onkruid rond de parking had het rijk terug overgenomen. Toch stond het er nog stevig bij.

En nu, op een doordeweekse dag, stonden Paul, Ellie en Wardje op diezelfde parking tussen de velden. Met een plan dat nog niet helemaal een plan was.

Maar wél een droom.

Nu alleen nog Bompa Bob overtuigen...

Ze waren samengekomen bij Bob en Bibi thuis. Niet in het café zelf, dat was te stoffig, te kil, te dood. Maar in hun woonkamer,

waar het warm was en waar zelfs de zetels “gezelligheid” uitstraalden.

Bob was 93 en nog verrassend goed te been. Zijn rug was wat krom, maar zijn blik was scherp, helder en gevat. Hij hoorde alles en vergat weinig. Iets wat Paul altijd verwonderde, gezien de hoeveelheid bier die Bob tijdens zijn leven had gedronken.

Bibi was vijf jaar jonger, maar moest zich binnenshuis verplaatsen met een rollator. Voor boodschappen had ze haar scootmobiel, Paul noemde het liefkozend “haar Benidorm-bak”, want het ding leek gemaakt om te paraderen op de dijk in Benidorm.

Toch kreeg ze het nog altijd voor elkaar om vier pintjes op tafel te zetten.

“Een bezoek zonder bier bestaat niet,” zei Bob.

Bibi rolde met haar ogen. “Gij zijt getrouwd met uw pint, Bob.”

Ellie glimlachte. “Merci, mevrouw.”

“Zeg maar Bibi,” zei ze. “Mevrouw is voor mensen met manieren.”

Wardje nam zijn pint aan alsof hij een beloning kreeg. “Merci Bibi.”

Bob keek Wardje aan en grijnsde. Hij had die jongen direct door. Zo’n rasechte levensgenieter. Een beetje losbol, maar met een goed hart.

“Gij zijt nen toffe,” zei Bob zonder aanleiding.

Wardje glunderde. “Merci bompa.”

Paul kuchte. “’t Is mijn bompa hé.”

Bob lachte. “Ja maar ’t is nen toffe.”

Na het bier stelde Paul voor om naar het pand te gaan kijken.

Bibi trok haar wenkbrauwen op. “Zeker dat je dat wilt? Daarboven ligt stof van twintig jaar.”

“Dat kunnen wij wel aan,” zei Ellie.

Ze gingen naar buiten. Het café lag niet ver, maar toch zo ver dat je voelde dat je het dorp uit ging. De baan was smal. Langs beide kanten velden. In de verte enkele boerderijen, een kraai op een paal, en een tractor die ergens traag in zijn eigen wereld leefde.

Ellie keek rond. "Hier is niks." Paul knikte. "Voilà. Hier is rust." Wardje lachte. "Hier is ook geen Deliveroo."

De deur van het café kraakte toen Paul ze opende. De geur sloeg hen meteen tegemoet: oud hout, bier, muffigheid. Een mengeling van herinnering en verwaarlozing.

Ellie trok een gezicht. "Amaai."

Wardje ademde diep in. "Dit ruikt... naar potentieel." Paul keek hem aan. "Of naar schimmel."

De toog stond er nog. De stoelen. De oude tapkraan. Een vergeelde affiche aan de muur. Het café leek te wachten.

Bibi bleef aan de deur staan. Niet alleen omdat het moeilijk was met haar rollator, maar ook omdat ze emotioneel precies niet naar binnen durfde. Haar ogen gleden door de ruimte alsof ze jaren terug zag.

"Hier hebben we zoveel meegemaakt," zei ze zacht.

Bob daarentegen stapte binnen met de fierheid van een man die zijn territorium terug ziet.

"Hier," zei hij, "heb ik meer gezweet dan ge u kunt voorstellen. En ook meer gelachen."

Wardje legde zijn hand op de toog alsof het heilig was. "Hier kunnen mensen weer komen eten," zei hij.

Bibi snoof. "In een café? Tussen de velden? Wie gaat hier komen?"

Ellie keek rond, al nadenkend. "Wielertoeristen. Wandelaars. Mensen die rust zoeken. En als het goed is... rijden mensen wel."

Paul knikte. "Het moet gewoon kloppen."

Bibi bleef twijfelen. En dat was niet omdat ze hen het niet gunde. Maar omdat ze wist wat werken in de horeca was.

"Jullie zijn jong," zei ze. "Je denkt dat ge iets schoon gaat maken met een tof idee."

Paul wilde antwoorden, maar Bibi ging verder.

"Je weet niet wat dat kost. Zeven op zeven. Altijd werken als anderen feesten. En als het slecht gaat, lacht iedereen."

Ellie knikte. "Dat beseffen we."

"Nee," zei Bibi. "Je déntkt dat ge dat beseft."

Wardje wilde iets zeggen, maar Bob was hem voor.

Bob zette zijn hand op Bibi haar arm. "Laat ze," zei Bob. "Ze willen iets maken. Dat is schoon."

Bibi keek hem aan. "Bob..."

Bob keek terug. Serieus.

"Beter kapot van werken," zei hij, "dan kapotgaan van spijt."

Paul voelde die woorden. Hard. Bob keek naar Wardje en grijnsde weer.

"En met die dikke daar," zei Bob, "gaat je ook nog lachen. Dat hebt je nodig in de horeca."

Wardje protesteerde. "Ik ben niet dik!"

Bob knikte geruststellend. "Ge zijt gezellig."

Zelfs Bibi kon dat niet volledig tegenspreken.

Bob ging op een oude stoel zitten alsof hij de baas nog was. Ook trots op zijn kleinzoon.

"En," zei hij, "wat is uw plan eigenlijk?"

Daar viel het stil. Want dat was het probleem. Ze hadden nog geen echt plan.

Ze wisten dat ze iets wilden, samen. Vrij. Maar de details waren mist.

Paul zocht naar woorden. "Een eetcafé. Gezellig. Betaalbaar. Niet te chic."

Wardje knikte hevig. "Goed eten."

Ellie vulde aan: "Goede sfeer."

Bob knikte. "Dat is al meer dan niks."

Bibi keek hen aan met de blik van iemand die al dertig keer faillissementen had zien passeren.

"En geld?" vroeg ze.

Paul knikte. "We hebben weinig."

Bob glimlachte. "Maar je hebt goesting."

Hij draaide zich naar hen en zei: "Goed. Ik geef jullie een kans."

Paul sperde zijn ogen open. "Echt?"

Bob knikte.

Bibi zuchtte diep, maar zei geen nee meer.

En terwijl de wind buiten over de velden ging, was er binnen iets wakker geworden.

Iets dat lang had geslapen.

Na het bezoek aan het oude café, met stoffige stoelen, mufte muren en dromen die plots echt waren geworden, waren ze allemaal toe aan iets dat meer op het heden leek.

“Kom,” zei Bob, “we gaan nog eentje drinken in het dorp.”

Bibi trok haar jas dichtertoe. “Bob, ge hebt net al gedronken.”

Bob keek haar aan alsof ze hem beledigd had. “Bibi... dat was vanmorgen. Nu is het middag.”

Ellie lachte. Paul schudde zijn hoofd. Wardje vond het vooral een uitstekend plan.

Ze reden met de auto terug richting dorp. Het voelde bijna vreemd om van de velden terug naar beschaving te gaan. In het dorp was het levendiger: mensen die boodschappen deden, fietsen op het plein, een hond op het plein die achter zijn eigen staart aanzat.

Bob stuurde hen niet naar zomaar een plek.

Nee, Bob koos bewust: ze gingen iets drinken bij een andere zaak. Een café waar de eigenaars hun brood verdienden. Een plek die, als de jongelui het voor elkaar kregen, plots... concurrentie zou hebben.

“Strategisch,” zei Wardje bewonderend. “Nieuwsgierig,” verbeterde Bibi.

Het café zat halfvol. Het soort doordeweekse drukte die alleen in dorpen bestaat: drie mannen die altijd op dezelfde stoel zitten, twee vrouwen die praten alsof ze ruzie maken maar eigenlijk gewoon enthousiast zijn, en een uitbater die iedereen bij naam kent.

Bob groette iedereen alsof hij burgemeester was.

“Bob!” riep iemand. “Gij leeft nog!” “Spijtig hé,” riep Bob terug.

Ze gingen aan een tafel zitten bij het raam. Paul keek even rond. Het voelde vreemd: hier zaten ze, met hun plan, in een zaak die binnenkort misschien hun “rivaal” zou worden.

Ellie fluisterde: "Dat is toch raar eigenlijk." Paul knikte. "Ja, maar ik vind het ook wel grappig."

Wardje keek naar de kaart. "Ze hebben een aperitiefplank. Ik ga er al één bestellen. Voor de sfeer." Bibi keek hem streng aan. "Gij zijt een vat zonder bodem."

Bob lachte. "Da's juist. Daarom vind ik die jongen zo goed."

Toen het bier voor hen stond en de aperitiefplank op tafel kwamen, werd Bob plots wat stiller. Hij keek naar Paul, dan naar Ellie, dan naar Wardje.

En toen zei hij, alsof hij net een beslissing had genomen die hij al langer voelde.

"Luister," begon Bob.

Iedereen werd stil. Zelfs Wardje stopte met kauwen. Dat gebeurde zelden.

Bob legde zijn handen op tafel.

"Jullie moeten geen huurwaarborg betalen," zei hij. Paul's mond viel open. "Bompa..."

Bibi zuchtte luid. Niet boos, maar wel in de categorie: ik had het al gedacht.

Bob ging verder, rustig en beslist.

"Maar huur moet er wel zijn," zei hij. "Ik ben geen bank." Paul knikte snel. "Ja natuurlijk."

"Het eerste jaar," vervolgde Bob, "doen we dat aan een kleine bijdrage. Om jullie op gang te trekken. Ik wil niet dat ge direct verdrinkt."

Ellie voelde een warme golf. Dit was geen gewone deal. Dit was vertrouwen. Familie. Kans krijgen.

Maar Bob was nog niet klaar.

"En als het werkt," zei hij, "dan gaat de huurprijs iets omhoog. Niet zot, maar correct."

Wardje knikte heftig. "Dat is eerlijk." Paul keek Bob aan, ontroerd. "Dank u, bompa."

Bob grijnsde. "En 't is ook voor uw erfenis hé, jongen."

Paul fronste. "Mijn erfenis?" Bob lachte breed.

“Ja,” zei hij. “Als ik dood ben, is dat café toch voor u. Dus je mag het nu al opwaarderen.”

Bibi stootte hem aan met haar elleboog. “Bob! Altijd over doodgaan.”

Bob keek haar aan. “Ja maar Bibi, ik ben 93. Ik mag daarover praten.”

Ellie proestte van het lachen. Paul ook. Wardje lachte zó hard dat een man aan de toeg omkeek alsof er een vechtpartij begonnen was.

En midden in dat gelach voelde Paul iets dat hij al lang niet had gevoeld:

Hoop die echt was.

Niet alleen een droom.

Een kans voor hem en zijn beste vrienden.

Ellie wandelde naar huis. Niet omdat ze geen wagen had, zoals veel van haar vrienden dachten, maar omdat ze graag wandelde. Paul had aangeboden haar af te zetten, maar ze had vriendelijk geweigerd.

Wandelen ruimde haar hoofd op. Het gaf haar tijd om na te denken, en daar had ze vanavond meer dan genoeg reden toe.

Ze vertrouwde Paul en Wardje. Tenminste, dat dacht ze. Ze waren al jaren haar beste vrienden. Ze hadden samen gelachen, ruzie gemaakt en elkaar geholpen wanneer het nodig was.

Maar samen een zaak beginnen was iets anders.

Zaken betekenden geld. Geld betekende verantwoordelijkheid.

En verantwoordelijkheid bracht stress met zich mee.

Ellie zuchtte terwijl ze verder wandelde door de stille straten van het dorp.

Dit kon het begin zijn van iets moois.

Of van een ramp.

En voorlopig had ze geen idee welke van de twee het zou worden.

Hoofdstuk 3 – De handen uit de mouwen

De drie vrienden hadden hun ontslag ingediend bij hun werkgevers. Niet dramatisch, niet met deurengelap en een “Je kunt allemaal de pot op”, maar netjes. Ze hadden onderling afgesproken om geen bruggen te verbranden en braaf hun zeven weken opzegperiode uit te werken.

Niet alleen omdat dat volwassen was. Maar vooral omdat er geld nodig was.

Hun startkapitaal was klein geweest. Beschamend klein. Het soort bedrag waarvan je denkt: dat is toch net genoeg om... euh... een frigo te kopen en één week groenten.

En dus werkten ze overdag nog voor hun baas, maar elke avond om 19 uur begon hun echte job: hun toekomst. Dan kwamen ze samen in het oude café tussen de velden, waar de wind tegen de ramen tikte alsof hij ook wilde binnenkomen helpen.

Ellie met een pot verf en een strakke blik.

Paul met zijn “we fixen dat wel”-energie.

Wardje met een blikje bier en een boterham in zijn hand.

“Welkom in ons eetcafé,” zei Paul op de eerste avond plechtig.

Ellie keek rond naar de bruine muren, de vettige toog en de stoflagen. “Het is precies een crime scene,” zei ze.

Wardje snoof diep en glimlachte. “Dit ruikt naar nostalgie.”

Paul keek hem aan. “Wardje... Dit ruikt naar oud en versleten.”

Ze maakten meteen een systeem om niet na drie dagen elkaars keel dicht te knijpen.

Alles ging in drie categorieën:

Bruikbaar

Decoratie

Containerpark

Na twintig minuten was duidelijk dat Wardje een probleem had met categorie drie.

“Maar dat is toch vintage?” riep hij telkens Ellie iets wilde weggoeien.

“Wardje,” zei Ellie, met de kalmte van iemand die al tien jaar in stilte boos is, “dat is geen vintage. Dat is vuiligheid.”

Paul vond in een kast achter de toog nog een doos met chips.

“Kindjes,” riep hij, “kijk eens! Gratis voorraad!”

Ellie nam één zakje vast, las de datum en trok haar hand weg alsof het radioactief was.

“Paul,” zei ze, “dit is vervallen in 1997.”

Wardje keek hoopvol. “Maar chips vervallen toch niet écht?”

Ellie keek hem dodelijk aan. “Als jij dat opeet, verval jij.”

De drankenkelder was Paul zijn terrein. “Ik ken hier elke hoek,” zei hij fier, terwijl hij de trap afgang. Twee treden later viel hij bijna zijn eigen jeugdherinnering in.

“Verdomme!” riep hij. “Wie legt er nu een baksteen op een trap?”

Wardje stak zijn hoofd over de rand. “Ah, dat is uw bompa zijn antislip-systeem.”

In de kelder stond een oude bierkoeling die nog op een dinosaurus leek.

Paul deed de deur open. Een geur kwam eruit die zelfs Ellie even stil kreeg.

“Wat is dat?” vroeg Wardje.

Ellie kneep haar neus dicht. “Dat is... een lijk? Een rat? Een verloren ziel?”

Paul schraapte zijn keel. “Dat,” zei hij ernstig, “is een vat pils van 1997.”

Wardje’s ogen begonnen te glinsteren. “En... is dat nog goed?”

Ellie dreigde hem fysiek te slaan.

Ze begonnen muren af te wassen. Het water werd geel. Dan bruin. Dan zwart.

Na een halfuur hield Ellie haar emmer omhoog en zei: “Dit is geen water meer. Dit is soep van nicotine.”

Paul poetste de toog met een spons en riep ineens: "Zeg... dit is precies... plakkerig."

Wardje knikte professioneel. "Dat is bier. Dat hoort zo."

Ellie: "Nee Wardje. Dat hoort niet zo. Dat hoort in een glas."

Paul wreef nog eens, keek naar zijn handen: "Mijn handen zijn nu permanent kleverig. Als ik ooit weer ga daten gaan vrouwen denken dat ik altijd van die rare dingen gedaan heb."

Wardje glimlachte. "Jij hebt ook rare dingen gedaan."

Op dag drie besloten ze stoelen buiten te zetten om ze te schuren. Wardje ging op één zitten om "even te rusten". Die stoel brak meteen door.

Wardje zakte tot op de grond, benen omhoog, armen wijd alsof hij een engel nadeed.

Ellie keek hem aan. "Wardje."

Wardje lag nog altijd op de grond. "Ja?"

Ellie: "Die stoel was in categorie drie. Containerpark"

Paul lachte zó hard dat hij bijna tegen de deur viel.

Wardje rechtte zich traag, met waardigheid die hij niet meer had.

"Dat was een test," zei hij. "Ik wou zien of hij nog veilig was."

Ellie knikte. "En?"

Wardje zuchtte. "Hij is overleden."

Bob had hen gereedschap geleend, waaronder een vloerschuurmachine. Een grote ronde schijf met een verlegde handgrepen, het leek wel op een stuur van zo'n choppermotor uit de jaren 60. "Born to be wild" zong Paul terwijl dat hij de aanknop indrukte.

Het ding begon zó hard te draaien dat Paul ermee door het café vloog alsof hij zelf geschuurd werd. Alsof zijn leven ervan afging bleef hij de grepen vasthouden en slingerde net als een wapperende doek achter het apparaat aan. De controle volledig verloren.

"PAUL!" riep Ellie. "Hou dat ding tegen, je moet alleen de vloer schuren, niet het plafond."

Paul probeerde het ding te stoppen maar dat lukte niet. “Dit ding heeft meer controle over mijn leven dan ik!” riep hij.

Wardje stond te kijken en zei: “Dat is precies zoals bij uw job in de telefoonwinkel.”

Paul keek de machine boos aan. “BLIJF STIL.”

Na drie minuten kreeg Paul het eindelijk uit toestel uit.

Hij keek naar Ellie.

“Hoe doen aannemers dat?” vroeg hij.

Ellie haalde haar schouders op. “Die drinken ‘s ochtends al bier. Dat helpt.”

Ellie was verantwoordelijk voor de kleuren. En de inrichting.

Muren: gebroken wit. Deuren: donker antraciet. Stoelen: lichtgrijs.

Op een avond stond Wardje in de verkeerde hoek, juist op het moment dat Ellie haar roller bovenhaalde.

Wardje sprak: “Zeg Ellie, denk je dat we ook—” *ZWIEP.*

Een streep gebroken wit over Wardje zijn schouder tot aan zijn nek.

Paul viel bijna flauw van het lachen.

Wardje keek naar zijn schort. “Ellie...”

Ellie keek op. “Oh.”

Wardje: “Ik ben geen muur.”

Ellie: “Waarom stond jij daar?. Dat is uw fout.”

Wardje zuchtte. “Nu moet ik mij wassen... dat is al een werkdag op zich.”

Ze kochten zoveel mogelijk tweedehands materiaal, soms professioneel spul, soms rommel dat er goed genoeg uitzag om door te gaan als design spul.

Lampen van Facebook Marketplace

Kandelaars uit de kringwinkel

Krijtbord voor menu

Gordijnen van de Action

Ellie had Marketplace ontdekt en werd een jager.

Paul zag haar scrollen. "Wat zoekt jij nu?"

Ellie: "Stoelen."

Paul: "We hebben stoelen."

Ellie: "Bruine stoelen. We willen grijze stoelen."

Paul: "Ja maar die stoelen zijn nog goed."

Ellie: "Paul. Schoonheid kost geld."

Paul keek naar hun bankrekening. "Een pot verf kost minder." Hij vond zichzelf klinken als de grootste gierigaard van het dorp, dat vond hij niet leuk, maar zo moet het nu eenmaal zijn.

Om de zoveel dagen kwam Bob poolshoogte nemen. Hij stapte binnen, keek rond, en zijn gezicht klaarde telkens op. Je zag het gebeuren: zijn oude café werd wakker.

"Goed bezig," zei Bob.

Bibi kwam soms mee, met haar rollator, en keek rond alsof ze niet zeker was of ze trots of bezorgd moest zijn.

"Het is precies... licht," zei ze sceptisch.

Ellie glimlachte. "Dat is de bedoeling, Bibi."

Bibi snoof. "In een café hoort het donker te zijn. Intiem"

Paul grijnsde. "In een café hoorde vroeger ook rook. En dat doen we ook niet meer."

Bibi moest lachen, ook al deed ze alsof dat niet zo was.

Op het einde van week vier hing Paul een voorlopig bordje aan de deur, kunstig geschilderd met elegante belettering in kleuren die opvallen en uitnodigend lijken:

HOBOLUX – BINNENKORT OPEN

De naam Hobolux was eigenlijk ontstaan op één van die avonden waarop ze doodmoe tussen verfpotten en schuurstof zaten, elk met een pint in de hand alsof dat het enige was dat nog "gezond" voelde.

Paul had toen gezegd: "Oké jongens... we moeten een naam hebben. Je kunt geen zaak openen met 'dat café van Bob'."

Wardje had direct voorstellen gegooid zoals:

Chez Ward

De Smulkar

Eetcafé de Luxe

Bistro Bon Vivant

Of De Clochard, nu dat ze toch bijna blut waren, had hij al lachend gezegd.

Ellie keek hem aan alsof hij net woordjes uit een kinderboek had voorgelezen. “Wardje,” zei ze, “dat zijn namen waar je onmiddellijk zin van krijgt om weg te lopen.”

Paul zuchtte. “We moeten iets dat past bij ons.”

En toen kwam het gesprek waar hun zaak écht over ging.

Ze hadden geen geld om een chique zaak te maken. Geen haute cuisine, geen gouden vorken, geen obers met witte handschoenen.

Maar... ze wilden wél kwaliteit.

Een gezellige plek. Goed eten. Mooie afwerking. Een deftige wijn.

Een goed pintje.

Ellie vatte het perfect samen:

“Eigenlijk,” zei ze, “gaan we een soort chique boerderijzaak maken. “Dat Clochard idee spreekt me wel aan, maar dat bestaat wel ergens al.”

Niet sjiek-sjiek, maar... verzorgd. Een beetje luxe, maar met een hobogevoel.”

Wardje lachte. “Hobo... luxe?”

Paul keek op. Zijn ogen begonnen te blinken. Dat was gevaarlijk: dat betekende dat hij een sales-idee had.

“Hobo,” zei hij traag. “Zoals... simpel. avontuurlijk. Niet doen alsof.”

“En lux,” ging Ellie verder, “zoals... proper, mooi, stijlvol.”

Paul tikte met zijn pint op tafel. “Hobolux,” zei hij.

Het klonk ineens juist.

Wardje herhaalde het luid, alsof hij een presentator was: “HOBOLUX!”

Ellie knikte. “Dat is het.”

Paul grijnsde. “En luister... marketingtechnisch is dat ook geniaal.”

Ellie zuchtte. “Natuurlijk is het volgens u marketingtechnisch geniaal.”

Paul ging door: “Het is een woord dat niet echt bestaat. Mensen onthouden dat. En iedereen vraagt: wat betekent dat eigenlijk?”

Wardje lachte. “Dan zeggen wij: je moet komen eten om het te begrijpen.”

Paul wees naar hem. “Voilà! Zie! Dát is klanten ronselen.”

En zo werd het Hobolux: Hobo, simpel, los, gezellig, geen zever, Lux, kwaliteit, verzorging, een beetje klasse Een plek waar je u thuis voelt... maar toch denkt: amai, het is hier eigenlijk wel chic.

Ze stonden even stil. Moe. Stoffig. Met verf op hun armen en een rug die kraakte. Maar gelukkig. Ellie keek rond. “Het begint ergens op te trekken,” zei ze.

Paul knikte. “Ja.”

Wardje glimlachte. “Het is niet meer gewoon een oud café.”

En Paul zei het luidop, alsof hij het universum wilde waarschuwen: “Het is van ons, voor ons”

Wardje vond dat ze ook een logo moesten verzinnen.

“Iets herkenbaars,” zei hij enthousiast. “Zoals de kop van een koe die frietjes eet. Dan weten de mensen direct: vlees en frietjes.”

Ellie keek hem enkele seconden sprakeloos aan.

“Waarom niet meteen met een ooglap en een houten poot?” vroeg ze terwijl haar ogen richting plafond draaiden.

“Wat heeft dat ermee te maken?” vroeg Wardje verontwaardigd.

“Niets,” antwoordde Ellie. “Evenveel als een koe die frietjes eet.”

Paul moest lachen.

“Laten we het voorlopig eenvoudig houden,” zei hij. “We gebruiken gewoon de naam als logo.”

“Dat is saai,” vond Wardje.

“Dat is gratis,” antwoordde Paul.

En aangezien hun budget op dat moment dichterbij nul lag dan bij professioneel grafisch ontwerp, werd het logo van Hobolux voorlopig gewoon de naam Hobolux.

Hoofdstuk 4 – Legoblokjes en Coullis

Bartje stond al vroeg in zijn keuken te zweten. Niet van de hitte alleen, maar vooral van de stress. Zijn maag zat in een knoop en zijn handen bewogen sneller dan zijn hoofd kon volgen. Dit was het dan. De eerste dag. Zijn dag.

Het voorbereiden van de gerechten, de mise en place, zoals professionelen dat zo mooi noemden, nam veel meer tijd in beslag dan hij had ingeschat. Uren leken minuten, minuten seconden. Hij had alles honderd keer overlopen in zijn hoofd, maar de realiteit trok zich daar weinig van aan.

Er waren maar achtentwintig zitplaatsen in het eetcafé, zonder de barkrukken meegerekend. Achtentwintig. En toch voelde het voor Bartje alsof hij voor honderd man moest koken. Elk bord dat straks de keuken verliet, zou door iemand geproefd, beoordeeld, onthouden worden.

De borden stonden netjes opgestapeld in de nieuw aangekochte bordenwarmer. Een toestel waar hij al spijt van had nog voor het goed en wel dienstdeed. Hij wist niet of hij die nu op veertig of tachtig graden moest zetten. Te koud was amateuristisch, te warm en alles droogde uit. Hij draaide twijfelend aan de knop en besloot dan maar ergens in het midden te blijven. Veiligheid boven alles.

Het oude fornuis, waar hij en zijn vrienden uren aan hadden gepoetst, zag eruit alsof het zo uit een reclamefolder kwam. Blinkend. Betrouwbaar. Troostend zelfs. Dat fornuis had al decennia overleefd, het zou hem vandaag ook wel dragen.

Maar de werktafels vertelden een ander verhaal. Overal lagen etensresten. Schillen, kruimels, spatten saus. De snijplanken, spijsplinternieuw, zagen eruit alsof er al een halve maaltijd op was achtergebleven. Bartje keek ernaar en voelde het zweet in zijn nek lopen.

“Rustig,” mompelde hij tegen zichzelf. “Ademen.”

Dit was geen sterrenzaak. Dit was Hobolux. Eerlijk eten. Geen perfectie, wel warmte.

Hij veegde zijn handen af aan zijn schort, keek nog één keer rond en rechtte zijn schouders. Buiten de keuken zouden straks mensen binnenkomen. Echte mensen. Voor het eerst. En hij was er klaar voor. Of toch... bijna.

Ellie deed het niet beter. Zij was bartender van dienst en liep achter de toog heen en weer alsof ze iets kwijt was, al wist ze niet goed wat. In haar hoofd overliep ze voor de zoveelste keer de beperkte drankenkaart. Dat was toch bewust zo gekozen? Overzichtelijk. Haalbaar.

Frisdranken: we hebben er maar drie. Cola, limonade en tonic.

Simpel. Geen gedoe.

Glas – ijs – citroen.

Ze stopte abrupt. Glas. Ijs. Citroen.

Ellie verstijfde. Ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Ze werd wit, spierwit, als een van die marmeren beelden van Michelangelo. Haar blik ging langzaam naar de bar, dan naar de koelkast, dan naar de fruitschaal die leeg was. “Citroen...” fluisterde ze.

Er was geen citroen. Geen halve. Geen schijfje. Geen reserve in een bakje achteraan. Niets.

Binnen anderhalf uur zouden de eerste gasten binnenkomen. Mensen die ze online had aangekondigd, die Paul had warm gemaakt, die verwachtingen hadden. En zij stond daar met tonic zonder citroen.

Ellie sloot even haar ogen en haalde diep adem.

“Oké,” zei ze hardop, tegen niemand in het bijzonder. “Geen paniek.”

Maar haar hart dacht daar duidelijk anders over.

Op de fiets, naar het dichtstbijzijnde warenhuis. Er was nog tijd. Dat bleef ze zichzelf herhalen als een mantra terwijl ze haar jas dichttrok en de straat op schoot.

Waarom had Bomp Bob zijn café ook niet in het stadscentrum geopend, in plaats van hier, tussen de velden en de stilte? dacht

ze, terwijl haar benen sneller begonnen te draaien. Geen tram, geen winkel om de hoek, alles was nét ver genoeg om lastig te zijn. De wind beet in haar gezicht, maar Ellie gaf niet toe. Ze boog zich voorover, zette kracht en nam de laatste bocht alsof ze Eddy Merckx zelf was. Haar hart bonsde in haar keel toen het verlichte uithangbord van de winkel eindelijk in zicht kwam. Ze sprong bijna van haar fiets nog voor die goed en wel stilstond. “Alsjeblieft,” mompelde ze, “Het is toch wel open.”

Vijftien minuten voor het startschot stond Ellie weer achter de toog. Haar haren nog een beetje pluizig van de wind, haar hart bonkend van de sprint naar het warenhuis, maar toen ze in de fruitschaal keek... daar lagen ze. Citroenen.

Een diepe zucht van opluchting ontsnapte haar. Glas, ijs, citroen—perfect. Ze voelde hoe de spanning langzaam uit haar schouders gleed. Alles was nog steeds hectisch, maar dit kleine succes gaf haar het vertrouwen dat ze de rest van de avond ook aankon.

De glazen glansden, de flesjes stonden netjes uitgelijnd, en ergens achterin haar hoofd borrelde een opwinding omhoog. Straks zouden de eerste gasten binnenkomen, en dit was hún eetcafé. Hobolux. Echt, tastbaar, levend. Klaar om ontdekt te worden.

Paul was de rust zelve. Terwijl Ellie nog citroentjes sneed en Wardje zijn laatste stoofpotjes proefde, liep hij kalm door het café. Tafeltjes netjes ingedekt, precies zoals hij het voor ogen had. Elk detail klopte in zijn hoofd: de juiste afstand tussen stoelen, de wijnglazen en het bestek gepositioneerd, alles klaar voor de eerste gasten.

Toch had hij het eigenzinnige Hobolux-charme erin weten te houden. Elke tafel had een ander soort bestek, een verschillend gekleurde servet, netjes, maar hobo zoals het hoorde. Een plek waar je je welkom voelde, niet gepamperd, waar het leven nog een beetje onvoorspelbaar bleef.

Hij stapte even achteruit, nam het geheel in zich op en knikte tevreden. Dit was hun café. Hun plan. Hun eerste dag. En alles zat precies op zijn plek.

Paul nam de kleine spijskaart nog even in zijn handen. Zijn vingers gleden over het papier, langs de letters, de kleine illustraties en de nette opmaak. Voor iemand die nog nooit een menukaart, of eigenlijk gelijk welke kaart, had ontworpen, afgedrukt en in hoesjes gestoken, voelde het resultaat bijna ongelooflijk aan.

Hij glimlachte. Alles klopte: de volgorde van de gerechten, de beschrijvingen kort maar uitnodigend, de prijzen eerlijk en overzichtelijk. Het was simpel, maar doordacht. Precies zoals Hobolux moest zijn.

Even sloot hij zijn ogen en stelde zich voor hoe de gasten straks de kaart zouden openslaan, zich zouden laten verleiden door de gerechten en misschien, alleen misschien, zouden terugkomen. Dat gevoel van trots, van controle en van verwachting, deed zijn borst bijna opzwellen.

Paul stelde zich zijn eerste gasten voor, in levendige beelden in zijn hoofd:

“Een aperitiefje misschien? Wat wenst u als voorgerecht, we hebben uitstekende gerookte zalm... Ah, en het hoofdgerecht, ja, de pepersteak is toevallig de specialiteit van onze chef.”

Hij hoorde de complimentjes al voor zich. Het zachte vlees, perfect gekruid, de zalm zijdezacht, elke hap een kleine triomf. Dan de dienst-na-verkoop, zoals hij ergens in een hospitality-boek had gelezen: extra producten subtiel aanbieden om de omzet te verhogen. Zijn specialiteit, dacht hij trots.

“Dessert misschien? Koffie of thee?”

Zijn ogen gleden over de spijskaart... en bleven haperen. Dessert? Dessert? Daar stond niets. Helemaal niets.

Even verstijfde hij. Hoe kon hij dat over het hoofd hebben gezien? Terwijl hij al de hele avond in gedachten gasten bediende, de complimentjes hoorde en upsells plaatste, had hij één cruciaal onderdeel van het menu vergeten: de desserts.

Hij ademde diep in. Oké. Geen paniek. Dat was makkelijk op te lossen. Iets simpels, iets lekkers, iets wat geen keukencrisis veroorzaakte. Maar toch... dat kleine paniekvlaagje voelde als een koude douche. De eerste gasten zouden elk moment binnenkomen.

Hij rende de keuken in, zijn hart kloppend in zijn keel, en riep zo hard dat het door het hele restaurantje galmde:

“Wart! Wartje! Wat heb je als dessert voorzien?”

Wardje keek op van de potten en pannen, zijn handen nog bedekt met saus. Een halve minuut bleef het stil, alsof hij even probeerde te bedenken of hij zich vergist had in tijd of plaats.

“Eh... dessert?” stamelde hij uiteindelijk, zijn ogen groot van paniek én herkenning. “Oh... eh... dat had ik nog niet helemaal uitgewerkt.”

Paul voelde de kleur uit zijn gezicht verdwijnen, maar hij kneep zijn tanden op elkaar. Oké, dacht hij, geen paniek, we lossen dit op, improviseren kan altijd nog.

“Goed,” zei hij strak, maar met een ondertoon van urgentie. “Dan maken we iets simpels. Iets dat iedereen kan doen en toch indruk maakt. Ga! Nu!”

Wardje knikte snel, haastig zijn schort rechtzettend. Paul draaide zich om, rende terug naar de toog en probeerde ondertussen zijn zenuwen te bedwingen. Het startschot zou elk moment vallen.

De moed zakte Ellie letterlijk in de schoenen toen ze hoorde dat ze weer terug naar de winkel moest fietsen. Haar handen gleden even over de toog, alsof ze zich vasthield aan iets stevigs, maar niets hielp.

“Waarom kunnen jij of Wardje niet gaan?” vroeg ze, bijna wanhopig.

Paul keek haar rustig aan, onbewogen zoals altijd. “Wardje is nodig in de keuken,” zei hij. Zijn stem klonk bijna zacht, maar er zat geen twijfel in. “En ik ben de enige die voorlopig het

kassasysteem kent. Jij bent de enige die we voor een halfuurtje kunnen missen.”

Ellie slikte. Ze wilde protesteren, maar beseftte dat ze het niet kon winnen.

Ze haalde diep adem, gooide haar jas over haar schouders en dacht bij zichzelf: oké, halfuurtje, ik kan dit. Fietsen kan ik.

En terwijl haar hart nog sneller sloeg, schoof ze haar fiets naar buiten. De klok tikte genadeloos door. Binnen zouden gasten elk moment binnenkomen. Hobolux zou elk moment echt beginnen.

Op de fiets, de wind in haar gezicht en haar hart nog steeds bonkend van stress, maakte Ellie een belofte aan zichzelf.

Het eerste inkomen gaat naar een rijbewijs, fluisterde ze terwijl ze krachtig trapte. Dan kan ik de auto van één van de jongens lenen voor noodsituaties zoals deze.

Ze beet op haar lip en voelde de spanning langzaam wegebben. Deze chaos, dit halfuur dat ze op de fiets zat, was vervelend, maar ze zou er sterker uitkomen. Geen taxi, geen stress, gewoon haar eigen twee handen op het stuur en controle over de situatie.

Hobolux zou vandaag beginnen, en zij zou ervoor zorgen dat ze er klaar voor was, altijd, in elke noodsituatie.

Zo reed Ellie dus het dorp in. Ze ging van winkel naar winkel alsof ze op jacht was.

Eerst de supermarkt.

Ze liep door de dessertafdeling en keek naar alle opties.

Pudding in plasticen potjes?

Nee.

Tiramisu met slagroom uit een spuitbus?

Absoluut niet.

Van die flauwe fruitbekertjes met drie stukjes ananas? Ook niet. Ze zuchtte. “Hoe moeilijk kan het zijn om een fatsoenlijk dessert te vinden?” mompelde ze.

Een oudere dame naast haar keek op. “Voor uzelf of voor bezoek?”

Ellie glimlachte beleefd. “Voor een heel restaurant.”

De vrouw knikte alsof ze plots alles begreep. “Ah... sterkte.”